

924

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 3 lipca 1950 r.

w sprawie nakładów na uruchomienie nowej produkcji w czynnych przedsiębiorstwach przemysłowych.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 8) i 10) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 188) zarządza się, co następuje:

- § 1. Pod pojęciem „nakłady na uruchomienie nowej produkcji” rozumieć należy wszelkie nakłady związane z:
- nabyciem licencji i patentów oraz nabyciem lub wytworzeniem prototypów,
 - studiami, projektami, doświadczeniami i próbami w zakresie nowouruchamianej produkcji,
 - opracowaniem planów operacyjnych, metod wytwarzania, warunków technicznych i tp. w zakresie nowouruchamianej produkcji,
 - skompletowaniem i przygotowaniem personelu, potrzebnego dla nowouruchamianej produkcji,
 - wykonaniem próbnej serii wyrobów nowouruchamianej produkcji.

§ 2. Nakłady na uruchomienie nowej produkcji będące ekonomicznie uzasadnionym obciążeniem kosztów przyszłej produkcji podlegają aktywowaniu jako rozliczenia międzyokresowe czynne (konto 1912 jednolitego planu kont dla przemysłu).

Nakłady te podlegają umorzeniu od chwili rozpoczęcia nowej produkcji przez okres nie dłuższy niż lat 5, przy czym wysokość umorzenia, stanowiącego koszty nowej produkcji, ustalona być winna proporcjonalnie do stosunku wielkości nowej produkcji w danym okresie sprawozdawczym do wielkości planowej produkcji na cały okres umorzenia.

§ 3. Nakłady, wymienione w § 2, finansowane są ze środków obrotowych i znajdują pokrycie w normatywie „rozliczenia międzyokresowe czynne”.

§ 4. Nakłady, związane ze zmianą sposobu wytwarzania uprzednio produkowanych wyrobów, zmianą procesu produkcyjnego lub udoskonaleniem samych wyrobów, mogą być traktowane w sposób analogiczny do nakładów, wymienionych w § 1, jeżeli zaliczenie ich do kosztów danego okresu sprawozdawczego spowodowałoby zmniejszenie tych kosztów i rachunku wyników.

§ 5. Nakłady na uruchomienie nowej produkcji, które w efekcie nie dały pozytywnego rezultatu gospodarczego i co do których wiadomo, że nie będą mogły być zaliczone do kosztów przyszłej, nowej produkcji, ze względu na brak uzasadnienia ekonomicznego, podlegają odpisaniu na straty (podgr. 200 jednolitego planu kont dla przemysłu). W każdym razie odpisaniu na straty podlegają nakłady związane z nieudanymi i zaniechanymi próbami, doświadczeniami, studiami, badaniami itp.

Odpisanie powyższych nakładów na straty wymaga zatwierdzenia przez władze nadrzędne przedsiębiorstwa.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1950 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą Instrukcja F42 b. Departamentu Finansowej Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 16 marca 1949 r. wraz z wydanymi na jej podstawie zarządzeniami.

MINISTER FINANSÓW

K. Dąbrowski

925

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 6 lipca 1950 r.

w sprawie postępowania z depozytami rzeczowymi.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt. 7) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 188) i w związku z § 8 uchwały Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r. instrukcja Nr 5 w sprawie finansów i budżetów terenowych (Monitor Polski Nr A-57, poz. 657) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tryb postępowania banków oraz władz, urzędów i instytucji państwowych z depozytami rzeczowymi normuje instrukcja, stanowiąca załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Administrowanie depozytami rzeczowymi wartościowymi, które podlegają przypadkowi na rzecz Skarbu Państwa, przedmiotami z tych depozytów oraz przedmiotami złożonymi jako dary na rzecz Skarbu Państwa zleca się Narodowemu Bankowi Polskiemu.

Segregację tych depozytów, szacowanie oraz likwidację w myśl osobnych wytycznych Ministra Finansów przeprowadza powołana w tym celu Komisja Likwidacyjna Depozytów Rzeczowych Skarbu Państwa.

§ 3. Osobny regulamin Narodowego Banku Polskiego, zatwierdzony przez Ministerstwo Finansów, określi skład Komisji Likwidacyjnej i szczegółowy zakres jej działania oraz wynagrodzenie członków Komisji Likwidacyjnej. Osobne przepisy Narodowego Banku Polskiego, zatwierdzone przez Ministerstwo Finansów w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli, ustalą sposób ewidencjonowania przedmiotów depozytów rzeczowych, określonych w § 2.

§ 4. Sumy uzyskane z likwidacji przedmiotów, wymienionych w § 2, Narodowy Bank Polski będzie przekazywał miesięcznie na rachunek Ministerstwa Finansów, celem zarachowania na dochód budżetu, po potrąceniu przez Narodowy Bank Polski z uzyskanej sumy kosztów obsługi kasowej, związanych z likwidacją.

§ 5. Po uływie każdego roku, w terminach ustalonych dla składania rocznych zamknięć rachunkowych, Narodowy Bank Polski przedkładać będzie Ministerstwu Finansów (Centralna Księgowość) i Najwyższej Izbie Kontroli sprawozdanie roczne o obrotach ilościowych i jakościowych przedmiotów, wymienionych w § 2.

Do sprawozdań tych dołączy Narodowy Bank Polski wykaz sum przekazanych na dochód budżetu, tudzież sum potrąconych tytułem kosztów obsługi kasowej, związanych z likwidacją.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW

K. Dąbrowski

Załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 6 lipca 1950 r. (poz. 925).

INSTRUKCJA MINISTRA FINANSÓW

normująca tryb postępowania banków oraz władz, urzędów i instytucji państwowych z depozytami rzeczowymi.

Przedmioty depozytu rzeczowego.

§ 1. 1. Przepisom niniejszej instrukcji podlegają przedmioty wartościowe i dokumentarne, zatrzymane, złożone i objęte przez władze, urzędy i instytucje państwowe lub nadesłane pocztą w związku z postępowaniem sądowym, administracyjnym lub zabezpieczającym.

2. Do przedmiotów wartościowych, stanowiących w rozumieniu niniejszej instrukcji depozyty rzeczowe wartościowe, zalicza się:

- pieniądze zagraniczne i złote monety,
- kruszcze szlachetne i wyroby z tych kruszców oraz drogie kamienie (biżuteria),
- zagraniczne papiery wartościowe,
- krajowe państwowe papiery wartościowe, jeżeli stanowią dowody rzeczowe,
- krajowe papiery wartościowe niepaństwowe,
- pieniądze obiegowe polskie, stanowiące dowód rzeczowy.

3. Do przedmiotów dokumentarnych zalicza się nie wymienione w ust. 2: weksle, skrypty dłużne, listy gwarancyjne, książeczki oszczędnościowe, oryginalne dowody zabezpieczające prawa własności, udziału itp.

4. Pieniądze obiegowe polskie i krajowe państwowe papiery wartościowe, nie stanowiące dowodu rzeczowego, podlegają osobnym przepisom rachunkowo-kasowym.

Właściwość banków w zakresie przechowywania depozytów rzeczowych.

§ 2. 1. Depozyty rzeczowe składają władze, urzędy i instytucje państwowe na przechowanie w zasadzie w oddziałach Narodowego Banku Polskiego.

Jeżeli w siedzibie władzy, urzędu lub instytucji nie ma oddziału Narodowego Banku Polskiego, depozyty rzeczowe należy składać do oddziału Banku Rolnego.

Depozyty, złożone w ruchu granicznym na przechowanie w urzędach celnych, podlegają osobnym przepisom.

2. Prawo dysponowania depozytami rzeczowymi, złożonymi do oddziałów banku, przysługuje władzom, urzędowi i instytucjom państwowym, do dyspozycji których depozyty zostały złożone — do czasu prawomocnego orzeczenia władzy o przypadku przedmiotów na rzecz Skarbu Państwa lub o zwrocie.

Powyższe władze, urzędy i instytucje zwane są w dalszym ciągu niniejszej instrukcji „władzami dysponującymi”.

3. Bank odpowiada za całość opakowania depozytów i za całość pieczęci, natomiast za zawartość depozytu od-